

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce M.S., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2015, č. j. DSH/9984/15,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2015, č. j. DSH/9984/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu byla uložena pokuta ve výši 2.300 Kč a kterým bylo ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 11. 6. 2015, čj. MMP/119834/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za využití § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce předně namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobce přitom žádal nařízení ústního jednání již ve svém vyjádření k řízení ze dne 5. 6. 2015. Žalobce argumentoval, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 14/2015-35 ze dne 15. dubna 2015, ve kterém krajský soud konstatoval, že „Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“ K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku č. j. 30A 56/2014-35 ze dne 29. 4. 2015, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Žalobce shledával takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Žalobce měl přitom zájem se osobně účastnit ústního jednání, neboť již dne 5. 6. 2015 zaslal správnímu orgánu své vyjádření k řízení, kde uvedl, že popírá, že by bylo jeho vozidlo zaparkováno v rozporu s právními předpisy a o nařízení jednání požádal. Správní orgán tak měl nařídit ústní jednání, kam by byl předvolán žalobce, a kde by bylo jasně prokázáno, zda došlo ke spáchání přestupku a tím pádem zda se vůbec mohl stát správní delikt provozovatele vozidla. Dle § 125f odst. 2 písm. b), provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že předmětné jednání vykazuje znaky přestupku. Pokud by se tedy na základě tvrzení žalobce ukázalo, že k přestupku vůbec nedošlo, nemohl by být žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce dále uvedl, že i v případě, že by krajský soud dospěl k názoru, že není nutné ústní jednání v řízení o správním deliktu nařizovat paušálně vždy, pak v této konkrétní projednávané věci nelze odhlédnout od specifika, kdy žalobce v podání ze dne 5. 6. 2015 o provedení jednání výslovně požádal a vyjádřil tak nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. Žalobce měl zájem na veřejném projednání věci, neboť mu je toto právo garantováno čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce se neztotožnil s úvahami, které vedly prvostupňový správní orgán (zároveň i žalovaného) ke stanovení výše sankce. Správní orgán uložil žalobci sankci na horní hranici

zákonného rozmezí, tj. 2.500 Kč. Správní orgán prvního stupně přitom jako jedinou polehčující skutečnost hodnotil, že jednáním nebyla způsobena hmotná škoda. Žalovaný udělenou sankci napadeným rozhodnutím snížil, neboť přítěžující okolnost, kterou hodnotil prvostupňový správní orgán (tj. domnělé opakované spáchání správního deliktu provozovatele vozidla) již nebyla v době rozhodování žalovaného relevantní. S dalšími důvody, proč nebyla správním orgánem udělena nejnižší možná sankce, se žalovaný ztotožnil. Žalobce namítal, že v předmětné věci nebyly důvody pro to, aby mu byla udělena sankce vyšší, než je zákonem stanovené minimum. Žalobce se správního deliktu dopustil poprvé, zároveň nedošlo k žádné hmotné škodě. Zároveň nelze mít za přítěžující okolnost skutečnost, že vozidlo mělo být dle vyjádření prvostupňového správního orgánu zaparkováno před vjezdem. Správní orgán sice tvrdí, že tímto jednáním „byly nebo mohly být omezeny osoby, které chtěly vyjet z parkoviště ve vnitrobloku“, správní orgán ale toto tvrzení nijak nedoložil; zejména pak s přihlédnutím k tomu, že vnitroblok není k parkování vůbec využíván. Sankce tak byla žalobci uložena na základě nesprávných úvah správního orgánu.

Dále žalobce uvedl, že správní orgán nijak neprokázal, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky V 12c. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkaz. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Správní orgán měl tedy za povinnost k ústnímu jednání předvolat jako svědka zakročující strážnici městské policie, která úřední záznam pořídila. Ačkoliv je součástí spisu i fotodokumentace, žalobce namítal, že ani ta neprokazuje, že by vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky V 12c. Skutkový stav tak nebyl dostatečně zjištěn. Žalobce přitom již během řízení popíral, že by jeho vozidlo bylo zaparkováno v rozporu s právními předpisy. Nemohl ale ve věci dále argumentovat, neboť nebyl předvolán k ústnímu jednání a neměl tak možnost vyjádřit se k dokazování. Automobil žalobce přitom mohl být zaparkován před domem č. 3 v ulici Smetanovy sady, nemusel ale vůbec být zaparkován na údajném zákazu zastavení.

Žalobce závěrem namítal, že ani v usnesení k doplnění odvolání ze dne 13. 7. 2015 č. j. MMP/158587/15, sp. zn. SZMMP/077882/15, ani ve výzvě k odstranění vad podání (doplnění odvolání) ze dne 13. 7. 2015, č. j. MMP/158534/15, sp. zn. SZ MMP/077882/15, správní orgán žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva, respektive usnesení, zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřuje žalobce v ust. § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67: „K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části

správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací." Žalobce přitom nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně ex officio, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.

Žalobce shrnul, že rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky prvostupňového správního orgánu. Správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání, ačkoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je ústní jednání povinně nařizováno. Prvostupňový správní orgán dále uložil žalobci sankci na základě nesprávných závěrů. Ve věci také nebyl dostatečně prověřen skutkový stav.

III. Vyjádření žalovaného

K námitce žalobce týkající se nekonání ústního jednání žalovaný uvedl, že v daném případě v souladu s konstantní judikaturou Krajského soudu v Plzni není povinností správních orgánů nařizovat ústní jednání v rámci řízení o správních deliktech, kdy však musí být dodržena zásada bezprostřednosti v rámci prováděného dokazování. Žalovaný konstatoval, že ke skutečnosti, že není nutné nařízení ústního jednání ve věci správního deliktu, se taktéž vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 - 51 ze dne 22. října 2015. Žalovaný uvedl, že žalobce na svých právech nenařízením ústního jednání krácen nebyl, kdy veškerá svá práva mohl uplatnit při dokazování mimo ústní jednání dne 1. 6. 2015, kdy o tom, že bude dokazování v tomto termínu u ústního jednání probíhat, byl žalobce vyrozuměn v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, kdy toto mu bylo doručeno cestou jeho tehdejšího zmocněnce právnické osoby Fleet Control, s. r. o. datovou schránkou dne 13. 5. 2015. V daném případě je tak zcela irelevantní, zda se žalobce od svého zmocněnce o termínu provádění dokazování dozvěděl či nikoli, neboť i pokud by se o tomto nedozvěděl, pak se měl zajímat o osud svého řízení a svého zmocněnce či správní orgán kontaktovat za účelem zjištění postupu v daném řízení. Jak již žalovaný odůvodnil, není obligatorně nutné v řízení o správním deliktu nařizovat ústní jednání, tedy závěry žalobcem zmíněných rozsudků Krajských soudů Ústí nad Labem a Hradec Králové jsou pro posouzení věci nepodstatné. Žalovaný poznamenal, že v daném případě je irelevantní, že žalobce ve svém podání ze dne 5.

6. 2015 (cestou svého tehdejšího zmocněnce) trval na ústním jednání z důvodu, že údajně byla jeho práva prováděním dokazování mimo ústní jednání krácena. Žalovaný uvedl, zkrácení práv žalobce provedením dokazování mimo ústní jednání neshledal, kdy pro posouzení není podstatné, zda se žalobce domáhal nařízení ústního jednání či nikoli, neboť zjevně na uplatnění svých práv (totožných práv jako při ústním jednání) při provádění dokazování mimo ústní jednání zcela rezignoval a k provádění dokazování se nedostavil ani

žalobce ani jeho zmocněnec, byť o termínu tohoto úkonu byl žalobce cestou svého tehdejšího zmocněnce dostatečně s předstihem informován. Žalovaný taktéž konstatoval, že žalobce též nebyl nikterak krácen na právu na veřejné projednání, neboť právní nárok na konání ústního jednání neměl, tedy postup prvostupňového správního orgánu byl v souladu se zákonem a navíc toliko ústní jednání může být prohlášeno za veřejné, ale pouze pokud se tak rozhodne prvostupňový správní orgán či pokud je o takový postup požádáno účastníkem, což ani učiněno nebylo.

Pokud žalobce zpochybňoval výši uložené pokuty, žalovaný argumentoval, že k odůvodnění uložení výměry pokuty se již podrobně vyjadřoval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy na toto plně odkázal. V daném případě považoval za nutné uvést, že prvotně prvostupňový správní orgán přihlížel při ukládání výměry pokuty i k rozhodnutí č. j. MMP/014718/14 ze dne 22. 1. 2014 (toto bylo až následně zrušeno v návaznosti na zrušení rozhodnutí zdejšího odvolacího správního orgánu č. j. DSH/4689/14 s ohledem na závěry Krajského soudu v Plzni v řízení pod sp. zn. 57 A 42/2014). V daném případě tak toliko žalovaný v odvolacím řízení měl možnost zjištěnou skutečnost o zrušení výše uvedeného rozhodnutí předmětnou žalobci uloženou pokutu snížit. V daném případě je však nepravdivým tvrzení žalobce, že se správního deliktu dopustil poprvé, kdy v tomto žalovaný odkazuje na svou argumentaci ve spodní části strany č. 7 žalobou napadeného rozhodnutí, kde odůvodnil, že opakování spáchání správních deliktů však zůstává prokázáno s ohledem na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu č. j. MMP/248346/13, kde byla žalobci uložena pokuta za celkem pět skutků, jež byly kvalifikovány jako správní delikt provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný setrval na svém závěru v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že po snížení původní pokuty uložené prvostupňovým správním orgánem je pokuta ve výši 2300,- Kč přiměřená projednávané věci a řádně odůvodněná. Žalovaný konstatoval, že zcela oprávněně byla jako přitěžující okolnost při ukládání pokuty posouzena skutečnost, že byl či mohl být ztížen díky stání vozidla žalobce v úseku platnosti dopravní značky V12c výjezd vozidel z vnitrobloku domu č. 3 ve Smetanových sadech, neboť zjevně je předmětná vodorovná dopravní značka v daném místě umístěna z důvodu umožnění výjezdu a vjezdu vozidel z a do tohoto vnitrobloku, neboť komunikace je v daném místě zúžená stojícími vozidly při pravém a v části i levém okraji vozovky viz. fotodokumentace ve spisové dokumentaci prvostupňového správního orgánu. Žalovaný též považoval za správný závěr prvostupňového správního orgánu o tom, že vnitroblok domu č. p. 3 je využíván jako parkoviště, kdy žalobce tento závěr vycházející z místní znalosti prvostupňového správního orgánu i žalovaného nikterak relevantně nezpochybnil.

K námitce týkající se neprokázání ze strany prvostupňového správního orgánu stání vozidla žalobce v úseku dopravní značky V12c žalovaný uvedl, že o této skutečnosti není na místě zejména s ohledem na fotodokumentaci pořízenou Městskou policií Plzeň při zjištění protiprávního jednání neznámého řidiče vozidla odvolatele pochybovat, neboť z fotodokumentace je zřejmé umístění vodorovné dopravní značky V12c i vozidla žalobce, neboť vozidlo se nachází od cca poloviny zadních dveří až po zad v úseku platnosti předmětné dopravní značky, tedy k nerespektování předmětné dopravní značky tak zjevně došlo. Žalovaný konstatoval, že argumentace žalobce tím, že bylo dokazováno úředním záznamem a tak i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 je

nedoléhající. Taktéž v daném případě zde s ohledem na to, že spisová dokumentace obsahovala fotodokumentaci, bylo nadbytečné provádět důkaz svědeckou výpovědí strážnice Městské policie Plzeň. Jak již bylo výše uvedeno, pokud se žalobce jako provozovatel vozidla chtěl k věci vyjádřit, mohl tak učinit v rámci dokazování mimo ústní jednání dne 1. 6. 2015, kdy mohl též zjistit rozsah dokazování a celkový obsah spisové dokumentace, tedy v učinění řádné argumentace mu nic nebránilo a sama skutečnost, že již v řízení před prvostupňovým správním orgánem popíral spáchání protiprávního jednání s jeho vozidlem, s ohledem na závěry zjištěné provedeným dokazováním nemůže obstát. Žalovaný k námitce žalobce týkající se toho, že mohl s vozidlem stát mimo zákaz stání (V12c) před domem č. p. 3 nemůže obstát s ohledem na pořízenou fotodokumentaci, která neponechává v tomto směru žádných pochybností.

Ohledně námitek žalobce týkajících se údajného nedostatku v poučení o následcích nevyhovění výzvy k doplnění odvolání o odvolací důvody žalovaný uvedl, že v daném případě nebylo povinností prvostupňového správního orgánu vyrozumívat žalobce o tom, že pokud odvolání o odvolací důvody nedoplní, že bude posouzena toliko zákonnost napadeného rozhodnutí nikoli však jeho věcná správnost, pokud na přezkoumání věcné správnosti neshledá správní orgán veřejný zájem. K tomuto žalovaný uvedl, že v daném případě další postup po nedoplnění odvolání o odvolací důvody stanoví ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., tedy že věcná správnost se přezkoumává jen v rozsahu námitek, jinak jen tehdy pokud na přezkumu je shledán veřejný zájem. Žalovaný konstatoval, že neznalost zákona - tedy postupu správních orgánů v řízení žalobce neomlouvá, kdy nelze nepoznamenat, že tento byl v řízení zastupován zmocněncem, který právě v řízení o správních deliktech zastupuje osoby provozovatelů vozidel v desítkách či stovkách případů po celé ČR, tedy lze jen těžko věřit, že by neznal standardní postupy správních orgánů v předmětném řízení a též právní úpravu v dané oblasti. Navíc nelze nepoznamenat, že by bylo na místě účastníka řízení poučovat o následcích nedoplnění odvolání, pokud by nebylo možné po jeho nedoplnění o věci rozhodnout jinak než zastavením řízení. Jelikož však zákon nedoplnění odvolacích důvodů nepovažuje poté, co k doplnění byl účastník řádně vyzván za vadu znemožňující posouzení věci v odvolacím řízení, nebyl účastník povinen vadu napravit a nemělo to tak pro něho zásadní následek jako právě zastavení řízení. Žalovaný konstatoval, že je tak zcela irrelevantní, co údajně účastník předpokládal, že následkem nedoplnění odvolání nastane, podstatným zůstává, že jeho očekávání bylo v rozporu se zákonem, zatímco prvostupňový správní orgán i žalovaný postupovali naopak v souladu se zákonem. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že nebyl předmětnou výzvou vzhledem k absenci poučení o následcích nedoplnění odvolání vázán.

Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a stejně tak i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, bylo dle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem, a to na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Na základě výše uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu žalovaný hodnotil námitky žalobce z předmětné žaloby tak, že tyto námitky nenásvědčují tomu, že by byla žaloba důvodná, a proto navrhl, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

Městská policie Plzeň oznámila dne 20. 11. 2014 prvostupňovému správnímu orgánu přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v tom, že dne 20. 11. 2014 v 13:50 hodin stálo vozidlo tovární značky Škoda Superb, ... černé barvy, v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Smetanových sadů, před vjezdem do domu č. 3, po levé straně ve směru jízdy ke Klatovské třídě, v úseku platnosti vodorovné dopravní značky V 12c (Zákaz zastavení). Vedle oznámení přestupku byl obsah spisu tvořen zejména úředním záznamem zakročujících strážníků z téhož dne, fotodokumentací z místa přestupku zachycující vozidlo RZ: ..., úředním záznamem o výpovědi Z.D., nar. ..., ze dne 20. 4. 2015, kartou vozidla RZ: ..., výzvou ze dne 24. 11. 2014 adresovanou žalobci jakožto provozovateli vozidla k uhrazení určené částky, event. ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, předvoláním žalobce k podání vysvětlení ze dne 26. 1. 2015 a jeho sdělením ze dne 20. 2. 2015 k osobě řidiče vozidla v době přestupku, předvoláním podezřelého z přestupku ze dne 29. 12. 2014 k podání vysvětlení a jeho sdělením ze dne 23. 1. 2015 a záznamem o odložení věci ze dne 20. 4. 2015, č. j. MMP/077659/15, ohledně podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu odložil podle 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Po odložení věci prvostupňový orgán oznámil žalobci prostřednictvím jeho zástupce společnosti FLEET Control, s. r. o., zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu písemností ze dne 13. 5. 2015 a současně oznámil, že dne 1. 6. 2015 od 10:00 hodin bude mimo ústní jednání provedeno dokazování v oznámení specifikovanými listinami a že je právem účastníka řízení zúčastnit se provádění důkazů. Dne 1. 6. 2015 bylo v žalobcově nepřítomnosti provedeno dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol. Přípisem ze dne 2. 6. 2015 prvostupňový orgán vyrozuměl žalobce prostřednictvím jeho zástupce, že dne 1. 6. 2015 bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání a že se žalobce může ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 2. 6. 2015, tj. ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení usnesení, vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Přípisem ze dne 5. 6. 2015 žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že „*Obviněný popírá, že by bylo jeho vozidlo zaparkováno v rozporu s právními předpisy.*“

Obviněný trvá na nařízení ústního jednání, kde by bylo provedeno dokazování. Provedením dokazování mimo ústní jednání byla práva obviněného krácena.“

Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žalobci, jako provozovateli vozidla, uložena podle § 125f odst. 3 za současného využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.500 Kč, neboť se dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, RZ ... v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské policie Plzeň, stanice odtahů vozidel, bylo zjištěno, že dne 20. 11. 2014 v době okolo 13:50 hodin neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Smetanových sadů, před vjezdem do domu č. 3, po levé straně ve směru jízdy ke Klatovské třídě, v úseku platnosti vodorovné dopravní značky V 12c (Zákaz zastavení), kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání, které nijak neodůvodnil.

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že snížil uloženou pokutu z částky 2.500 Kč na částku 2.300 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Právní hodnocení

A.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*

Podle § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*

Soud předně neshledal za důvodnou námitku žalobce týkající se nekonání ústního jednání ve věci. Problematikou dokazování ve spojení s dodržením zásady ústnosti a bezprostřednosti v oblasti správního trestání se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, publikovaném ve Sb. NSS pod č.

2633/2012, kde rozšířený senát Nejvyššího správního soudu mimo jiné uvedl, že „české mediální právo se svým obsahem hmotným, institucionálním, kompetenčním i procesním nijak zvlášť nevymyká z obecné úpravy správního řízení a správního trestání. Není proto důvodu, aby v řízení o správních deliktech z této oblasti regulace platila jiná pravidla, než která tato řízení obvykle provází. Rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu ‚trestního obvinění‘, respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“.

Na citované rozhodnutí navázal Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudcích ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, kdy dospěl k závěru, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Na prvostupňovém správním orgánu tedy bylo, aby ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné.

Správní delikt v dané věci spočíval v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby s jeho vozidlem nebylo neoprávněně zastaveno a stáno v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Smetanových sadů, před vjezdem do domu č. 3, po levé straně ve směru jízdy ke Klatovské třídě, v úseku platnosti vodorovné dopravní značky V 12c (Zákaz zastavení). Jednalo se tedy o zcela jednoduchý případ. S ohledem na výše vymezený obsah spisu lze konstatovat, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu. Prvostupňovým správním orgánem byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další (tj. nad rámec listin obsažených ve spise) dokazování. Žalobce měl přitom v řízení dostatek prostoru k uplatnění svých práv. Prvostupňový správní orgán tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat. Žalobce nebyl zkrácen ani na právu účastnit se osobně dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům, neboť o záměru prvostupňového správního orgánu provést důkazy mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn (a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol). Žalobce se však k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů se tak o své vůli vzdal. Na této skutečnosti nic nemění žalobcem předkládaná a na tento případ, s ohledem na shora

uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neaplikovatelná rozhodnutí krajských soudů či jeho námitka spočívající v tom, že „*nařízení ústního jednání žádal*“ ve svém vyjádření ze dne 5. 6. 2015.

B.

Jestliže žalobce namítá nezákonnost uložené sankce, pak soud předesílá, že pro posuzování zákonnosti uložené sankce má soud pouze omezený prostor, neboť stanovení výše sankce je výsledkem správního uvážení správního orgánu. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení sankce v příslušné výši, a aby výše sankce s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti (srov. *Blážek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). V projednávané věci správní orgány uložily sankci v zákonem stanoveném rozpětí, přesvědčivým způsobem podrobně odůvodnily, jaká hlediska zohlednily při ukládání sankce, a to včetně úvah při hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností, jedná se tak o sankci přiměřenou okolnostem jednání žalobce. Všechny námitky žalobce, které uvádí v žalobě (opakované spáchání přestupku, otázka omezení vjezdu do vnitrobloku) byly logickým způsobem vypořádány v napadeném rozhodnutí, soud tedy v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí správních orgánů, přičemž konstatuje, že v daném případě správní orgány nepřekročily meze správního uvážení, ani jej nezneužily.

C.

Nedůvodné je rovněž žalobcovo tvrzení, že „*správní orgán nijak neprokázal, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky V 12c (zákaz zastavení). Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkaz.*“

Žalobce přehlíží, že úřední záznam nebyl jediným podkladem, o který prvostupňový správní orgán opřel svůj závěr, že se žalobce dopustil správního deliktu. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008, proto na projednávanou věc nedopadá. V dané věci správní orgány disponovaly především listinami (pořízenou fotodokumentací, úředním záznamem o výpovědi Z.D.), ze kterých bylo možno jednoznačně dovodit, že řidič vozidla zastavil a stál v úseku platnosti dopravní značky V 12c (Zákaz zastavení).

Soud se tudíž neztotožnil ani s námitkou, že fotodokumentace neprokazuje, že by vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky V 12c. Z fotodokumentace z místa přestupku pořízená strážníky městské policie je zcela jednoznačně patrné, že vozidlo RZ ... stojí v úseku platnosti značky V 12c, když je zaparkováno podél vodorovné linie, která značí dopravní značku V 12c (Zákaz zastavení). Předmětná fotodokumentace navíc logicky zapadá

do výpovědi Z.D., která přesvědčivě popsala skutkový stav zřejmý z fotografií pořízených městskou policií.

D.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu platí, že *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.*

Podle § 93 odst. 1 správního řádu *jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.*

Podle § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

K námitce žalobce, že v usnesení k odstranění nedostatků podání odvolání ze dne 13. 7. 2015, jímž prvostupňový správní orgán žalobci uložil k doplnění podání lhůtu pět pracovních dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty a za takových okolností nemůže výzva zavazovat, soud uvádí, že ani tato námitka není důvodná. Odvolání je podáním podle ustanovení § 37 správního řádu. Na odvolací řízení se na základě § 93 odst. 1 správního řádu obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu. Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, postupuje správní orgán podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V daném případě žalobce podal odvolání dne 26. 6. 2015, v němž požádal o stanovení přiměřené lhůty k jeho doplnění v návaznosti na potřebné studium spisu. Dne 13. 7. 2015 prvostupňový správní orgán vydal usnesení, jímž určil žalobci lhůtu pět pracovních dnů od doručení usnesení k doplnění odvolání o odvolací důvody ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu, konkrétně v jakém rozsahu žalobce napadá prvostupňové rozhodnutí, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Žalobce ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil. Soud má za to, že postup správního orgánu byl v souladu se zákonem, neboť vyzval žalobce k odstranění vad jeho podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, přičemž tento na výzvu nereagoval a žalovaný tudíž mohl přistoupit k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek. Na projednávanou věc přitom nedopadá žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67, neboť je z něj zcela zřejmé, že v daném případě správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad podání, k čemuž však v projednávané věci došlo, jak již soud uvedl výše, prvostupňový správní orgán ve výzvě zasláné žalovanému řádně identifikoval vady odvolání a vyjevil žalobci, jakým způsobem má

předmětné vady odstranit. Pokud se jedná o žalobcovu argumentaci, že usnesení k odstranění vad podání jej nijak právně nezavazuje, když správní orgán v něm neupozornil na následky zmeškání lhůty k odstranění vad a nesplnil tak svoji poučovací povinnost stanovenou v § 4 odst. 2 správního řádu, soud plně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36, který ohledně identické námitky vznesené za obdobné procesní situace dospěl k závěru, že „stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen. Zástupcem nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často. Proto měla chápat, jakou povinnost jí správní orgán prvního stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán prvního stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu“.

S ohledem na shora uvedené je nedůvodná též námitka žalobce, že nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ex officio. Soud uvádí, že pokud bylo cílem žalobce na základě nedoplnění svého odvolání dosáhnout zastavení řízení a využít argumentačních možností, které by se mu nabízely ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení, není soudu zřejmé, z jakého důvodu podával odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v případě, že mu nešlo o věcné projednání věci.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 24. března 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová